

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Biogenis, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa**, se sídlem Chorzow, ul. Stalowa 16, Polská republika, zast. JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Ostrava, Českobratrská 1403/2, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a), v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. října 2012, čj. 8711/2012-060100-21, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. října 2012, čj. 8711/2012-060100-21, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.760,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Alfréda Šrámka, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Žalobci se po právní moci tohoto rozsudku v r a c í přeplatek soudního poplatku ve výši 60,24 Kč, a to rovněž k rukám jeho právního zástupce JUDr. Alfréda Šrámka.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Hradec Králové (dále také jen „celní úřad“) ze dne 19. 9. 2011, čj. 20672-2/2011-066100-024, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí zajištěných vybraných výrobků dle ustanovení § 42d písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a toto rozhodnutí potvrdil.

V jeho odůvodnění uvedl, že dne 25. 7. 2011 společnost Wojciech Pilarski firma „W&H“ se sídlem Kalety, Polsko (dále také jen „přepravce“), přepravovala z Polska na objednávku žalobkyně mazací oleje Rust Cleaner uvedené pod kódem KN 27101991 pro společnost BHKW Johannes Kuhnhauser v Německu. Vozidlo bylo celními orgány zastaveno v Náchodě – Bělovsi, kde byla provedena kontrola přepravních dokladů a nákladu. Z přepravovaného zboží byly odebrány vzorky za účelem určení sazebního zařazení a zároveň byl dopravní prostředek včetně nákladu zajištěn rozhodnutím čj. 16173-3/2011-066100-032-NA z důvodu nesrovnalostí v přepravních dokladech. V průběhu celního řízení k nim podala žalobkyně i přepravce vysvětlení. Celní úřad požádal dne 29. 7. 2011 o spolupráci Generální ředitelství cel, oddělení ELO (Exise Liaison Office), k provedení dožádání u zahraniční celní správy v Německu za účelem zjištění, zda měla být dodávka předmětného zboží skutečně dodána deklarovanému příjemci. Až na základě urgency byla dne 12. 7. 2012 poskytnuta odpověď, že vyšetřování nebylo dosud ukončeno. Z dílčí vyšetřovací zprávy německých celních orgánů vyplynulo, že olej Rust Cleaner byl odebírán od žalobkyně a převážen polskými spedičními firmami k příjemci, u něhož došlo k přetankování do podzemní nádrže. Následně byl tento minerální olej jako nafta s příslušnými doklady dodáván do Rakouska, tedy v rozporu s deklarovaným účelem užití. Dne 13. 9. 2012 informoval žalovaný žalobkyni o těchto zjištěných skutečnostech a poskytl jí lhůtu k vyjádření.

V reakci na odvolací námitky žalovaný přisvědčil žalobkyni, že nebyla povinna vystavit zjednodušený průvodní doklad (doklad SAD) pro dopravu ve volném daňovém oběhu do jiného členského státu. Na předmětnou přepravu nedopadá ani přeprava vybraných výrobků mezi členskými státy Evropské unie s elektronickým průvodním dokladem e-AD, neboť na tento minerální olej se nevztahuje nařízení Komise (ES) č. 684/2009, kterým se provádí směrnice Rady 2008/11/ES, protože se nejedná o dopravu v režimu podmíněného osvobození od daně. Předmětný minerální olej byl na území Polska dopravován s dokladem, který byl následně předložen při přepravě českým celním orgánům, označeným jako „Obchodní průvodní doklad výrobků, na něž se vztahuje spotřební daň, přemísťovaných v režimu odložení výběru spotřební daně“ (dále jen „dokument handlowy“), neboť Polsko má stanovenou výjimku na přepravu těchto výrobků osvobozených od daně s tímto „dokumentem handlowym“. V okamžiku výstupu zboží z území Polska na území České republiky (či jiného členského státu EU) se na tyto vybrané výrobky pohlíží jako na zboží dopravované ve volném daňovém oběhu.

Žalovaný konstatoval, že vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu lze v souladu s ustanovením § 5 zákona o spotřebních daních dopravovat na daňovém území České republiky pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji,

s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím celního úřadu. Řidič vozidla, které přepravovalo předmětný minerální olej, předložil pracovníkům celní správy výše zmíněný „dokument handlowy“, fakturu VAT č. 782/UE/2011 a doklad o přepravě CMR ze dne 23. 7. 2011. Kontrolou předložených dokladů bylo zjištěno, že v kolonce č. 8 „dokumentu handloweho“ je jako příslušný orgán země určení uveden Celní úřad Katowice, přičemž v kolonce č. 7a je jako příjemce uvedena společnost BHKW Tanklager J. Kuhnhauser. Vysvětlení žalobkyně, že kolonka č. 8 měla být správně označena „příslušný orgán země odeslání“ označil za nevěrohodné, protože tato kolonka je chybně označena i na dalších dvou dokladech, které byly předloženy společně při kontrole. Do této kolonky tedy měla žalobkyně uvést příslušný orgán země určení, tedy celní úřad v Německu. Tento údaj nebyl uveden ani na předloženém dopravním dokladu CMR, přičemž především tento doklad dokazuje existenci přepravní smlouvy ve smyslu Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě. Jako další nedostatek žalovaný jmenoval i nesprávné uvedení registrační značky dopravního prostředku, neboť v předložených dokladech je u tažného vozidla uváděna RZ SK9615L, ve skutečnosti cisternu převáželo tažné vozidlo zn. Volvo, RZ STAEP09. Žalobkyně i přepravce vysvětlovali tuto skutečnost tak, že ke změně tažného vozidla došlo z důvodů poruchy původního vozidla ještě na území Polska. Přepravce vysvětloval i další skutečnosti (rozdílné hmotnosti uváděné v předložených dokladech), což dle žalovaného nesvědčí o svědomitém plnění povinností ze strany přepravce i žalobkyně.

Žalovaný dále uvedl, že zařazení předmětného minerálního oleje pod kód CN 27101991 celní orgány nevyvracely. Konstatoval, že povinnost daň přiznat a zaplatit podle § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních vzniká u těchto výrobků až v okamžiku, jsou-li tyto výrobky určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2 téhož ustanovení. Pojem „určeny“ je přitom třeba chápat v rovině volní, nikoliv ve významu formálním, tj. že by toto určení bylo samotným sazebním zařazením pod kód nomenklatury. Žalobkyní předložená Karta charakteristiky je pouze dokladem o charakteristice přepravovaného výrobku, ale nemá vliv na konečné užití vybraného výrobku příjemcem. Nemůže tedy sama o sobě zaručit, že přepravovaný olej příjemce nepoužije v rozporu s deklarovaným účelem užití. Dle žalovaného si měla žalobkyně ověřit, k jakému účelu příjemce výrobku užívá, zda-li je registrován u německých správních orgánů ke spotřební dani, popř. další skutečnosti, které by vyloučily protiprávní jednání příjemce. Žalobkyně dodávala příjemci v Německu minerální olej opakovaně, nejednalo se tedy o náhodný jednorázový obchod. Neověřila si, k jakému skutečnému účelu byl minerální olej použit a nezamezila tak jeho zneužití pro účely, u kterých vzniká u těchto výrobků povinnost daň přiznat a zaplatit. Z úřední činnosti je žalovanému rovněž známo, že dodávala minerální oleje i na území České republiky a alespoň v jednom případě předmětný olej byl určen k jinému než deklarovanému účelu (pro pohon motorů) a skutečný zamýšlený účel použití byl příjemcem zastírán.

Žalovaný uzavřel, že předmětný minerální olej mohl provázet doklad při kontrole předložený, tento doklad však neobsahoval všechny údaje – údaj o příslušném orgánu určení, resp. celním úřadu určení. To jej vedlo k závěru, že s předmětným

olejem bylo nakládáno způsobem uvedeným v ustanovení § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních a jeho propadnutí bylo namístě.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu.

Předně namítala, že rozhodnutí o propadnutí zajištěných vybraných výrobků vydané bylo uloženo subjektu, jenž není vlastníkem zajištěných vybraných výrobků. K tomu citovala § 42d zákona o spotřebních daních a odbornou literaturu k němu se vztahující.

Uvedla, že rozhodnutí celního úřadu o propadnutí zajištěných vybraných výrobků bylo celním úřadem uloženo toliko přepravci zajištěných výrobků, který byl osobou, u níž byly předmětné vybrané výrobky zjištěny, a nebyla v době rozhodování celního úřadu vlastníkem předmětných vybraných výrobků. Účastníkem řízení o propadnutí vybraných výrobků může být pouze vlastník, v případě, že je znám, tudíž bylo dle žalobkyně propadnutí uloženo právnické osobě, která nemohla být účastníkem řízení o propadnutí vybraných výrobků, tedy v rozporu s podmínkami ustanovení § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních. S ohledem na tuto skutečnost proto namítá, že rozhodnutí celního úřadu o propadnutí zajištěných vybraných výrobků neobsahuje náležitosti rozhodnutí, jak je vyžaduje daňový řád, neboť toto rozhodnutí trpí vadami, pro které lze napadené rozhodnutí mít za nicotné, protože nesměřuje vůči vlastníkovvi předmětného zboží. Dále je i nezákonné, když bylo vydáno bez zákonné právní opory.

Dále žalobkyně namítla, že rozhodnutí o propadnutí zajištěných vybraných výrobků vydané celním úřadem bylo uloženo a následně potvrzeno žalovaným na základě skutečností, jež platná právní úprava pro uložení propadnutí nevyžaduje, tedy v rozporu se zákonem. K argumentaci celních orgánů ohledně splnění povinnosti předložení dokladů vyžadovaných pro přepravu předmětných vybraných výrobků s poukazem na ustanovení § 41 odst. 4, § 42, § 42c, § 42d zákona o spotřebních daních uvedla, že dle jejího názoru byly v předmětném případě předloženy doklady, jež byly pro přepravu stanoveny právem unijním, jakož i národním právem žalobkyně, a i právem českým. Má za to, že nelze důvodně uložit propadnutí předmětných vybraných výrobků toliko z důvodu neuvedení „příslušného úřadu země určení“ v zákonem požadovaných dokladech, kdy důležitost správného vyplnění kolonky č. 8 „dokumentu handloweho“, který byl v souladu s platnou právní úpravou předložen, nemůže vyvážit výrazný zásah do práv a oprávněných zájmů žalobkyně jí způsobených propadnutím předmětných vybraných výrobků. K nedostatku nesprávného uvedení registrační značky dopravního prostředku v předložených dokladech uvedla (jako již celnímu úřadu), že jeho příčina spočívala v nutnosti změny tažného vozidla z důvodu poruchy vozidla původního. Žalobkyně rovněž již ve svém odvolání proti rozhodnutí o zajištění dopravních prostředků a vybraných výrobků sdělila důvod uvedení různých hmotností na různých dokladech, kdy příčina spočívala v dodržování pokynu polských celních orgánů žalobkyni pro účely vystavení průvodního dokladu.

Dle žalobkyně byla v řízení o propadnutí vybraných výrobků porušena zásada dvojinstančnosti řízení, když rozhodnutí celního úřadu bylo vydáno na základě určitých skutečností, pro které žalobkyně podala odvolání, a rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo vydáno na základě skutečností, jež byly rozšířeny o zjištění, která získal na základě spolupráce s Generálním ředitelstvím cel. Přestože tyto další skutečnosti sdělil žalovaný žalobkyni sdělením ze dne 13. 9. 2012, dle žalobkyně tímto způsobem nelze postupovat na úrovni odvolacího orgánu. Takovýto postup je nezákonným a svévolným přenášením dokazování z prvoinstančního orgánu na odvolací orgán a obcházením zákona a žalobkyni byla zcela odňata možnost řádného opravného prostředku. Musela by využít pouze mimořádných opravných prostředků nebo soudní ochrany, což je dle jejího názoru porušením Ústavou chráněných principů, na nichž stojí možnost státu chovat se pouze tak, jak je mu zákonem dovoleno. Rozhodnutí o odvolání je tedy v tomto ohledu nezákonné.

Žalobkyně namítla i to, že žalovaným nebylo prokázáno, že věděla o účelu použití vybraných výrobků příjemcem. Již ve svém vysvětlení ze dne 27. 9. 2012 prokazovala, že způsob užití vybraných výrobků měla za příjemcem vybraných výrobků dodrženy, když podepsal Kartu charakteristiky psanou v německém jazyce, ve které byl obeznámen s účelem, pro který byly vybrané výrobky určeny (pro mazání ocelových a dřevěných /na bázi dřeva/ forem při výrobě všech typů prvků z drceného betonu a ke konzervaci a ochraně kovových povrchů). Žalobkyně zdůraznila, že se rovněž zajímala o další skutečnosti týkající se příjemce, zejména o jeho registraci k dani z přidané hodnoty apod. Dle žalobkyně byla žalovaným neopodstatněně odmítnuta její dobrá víra, že příjemcem budou vybrané výrobky užity v souladu s jejich účelem. O opaku nemohou svědčit ani skutečnosti, jež byly získány na základě spolupráce s Generálním ředitelstvím cel týkající se vyšetřování v Německu. Žalobkyně má zato, že činila kroky, jež lze důvodně očekávat v obchodním styku tohoto typu k zajištění, že skutečný účel užití vybraných výrobků bude odpovídat účelu, ke kterému jsou určeny. Jejím úkolem však nemůže být zamezování zneužití výrobků pro jiné účely, u kterých vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit. To je věcí celních a policejních orgánů.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. S odkazem na judikaturu poukázal na charakter řízení podle § 42 a násl. zákona o spotřebních daních a rozložení důkazního břemene v tomto řízení. Zopakoval, že v předložených dokladech bylo příliš nesrovnalostí a nepravdivých údajů. Nejednalo se jen o uvedení celního úřadu v zemi určení, ale i o údaje o vozidlech v jízdní soupravě a o deklarovaném určení minerálního oleje vyjádřeného jak sazebním zařazením, tak i jeho slovním popisem jako „čističe od rzi“. Změny ve složení soupravy sice kontrolovaná osoba později vysvětlovala poruchou tahače, ale v rozporu s citovanými předpisy příslušným způsobem v okamžiku změny v předložených dokladech nežurnalizovala. Zákon o spotřebních daních i evropská legislativa však klade zvýšené nároky na správnost a pravdivost údajů uvedených na doprovodných dokladech, které mají vyvážit rizika spojená s jinak žádoucí liberací pohybu i vybraných výrobků na společném trhu. Mělo být v zájmu kontrolované osoby i žalobkyně, aby ve zvýšené míře dbaly na hodnověrnost osoby, se kterou vstoupily do obchodního závazkového vztahu.

Žalobkyně zjevně, přestože se nejednalo o první přepravu, neučinila nic, aby se přesvědčila o povaze příjemce, např. že by si v dostupných rejstřících ověřila předmět jeho podnikání, zajímala se o to, zda se jedná skutečně o výrobní podnik, aby mohl deklarovat právě takové určení oleje, apod. Celní orgány musely vycházet ze stavu, jak byl zjištěn. Právě v doplněném řízení se prokázalo, že předmětný olej přes své deklarované určení není určen pro jiný účel, než je pohon motorů nebo výroba tepla. Dle žalovaného je z napadeného rozhodnutí i z celého průběhu řízení zjevné, že stěžejním důvodem pro rozhodnutí o propadnutí předmětných výrobků a zejména pro zamítnutí odvolání žalovaným rozhodnutím nebylo uvedení nesprávných údajů o celním úřadu určení nebo registrační značky vozidla v soupravě, ale především prokázaný nepravdivý údaj o určení předmětného minerálního oleje.

Žalovaný vyslovil nesouhlas i s námitkou porušení dvojinstančnosti řízení, i s námitkou týkající se účastenství řízení o propadnutí vybraných výrobků. Uvedl, že ustanovení § 42b odst. 2 a § 42a odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, dle kterých je účastníkem řízení o zajištěných vybraných výrobcích také osoba, která má věcné právo k zajištěným vybraným výrobkům, neříkají nic o zániku účastnictví „kontrolované osoby“. Tato osoba je stále dle písm. a) cit. § 42a odst. 1 uvedena jako účastník řízení o zajištěných vybraných výrobcích. Dle žalovaného celní úřad nepochybil, pokud řízení vedl a rozhodnutí o propadnutí zajištěných vybraných výrobků doručil oběma účastníkům řízení. Byť ve vlastním výroku rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků uvedl pouze kontrolovanou osobu, tak toto rozhodnutí obsahovalo v samém úvodu (pod záhlavím) identifikaci dvou jeho příjemců, tj. přepravce (kontrolované osoby v dřívější terminologii) a žalobkyně, kteří byli od zahájení řízení jeho rovnocennými účastníky, a jim také bylo rozhodnutí doručeno.

Replika žalobkyně ze dne 31. 1. 2014 na vyjádření žalovaného byla odeslána elektronicky dne 4. 2. 2014 a téhož dne došla soudu, tedy až po rozhodnutí soudu ve věci. Proto k ní při rozhodování nebylo a ani nemohlo být přihlédnuto.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem souhlasila výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Úvodem je třeba konstatovat, že s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., stávající celní ředitelství zanikla ke dni 31. 12. 2012. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Generální ředitelství cel.

Krajský soud se předně zabýval námitkou, dle které má být rozhodnutí celního úřadu nicotné, neboť neobsahuje náležitosti rozhodnutí dle daňového řádu, protože nesměřuje vůči vlastníkově předmětného zboží, dále že je i nezákonné, když bylo vydáno bez zákonné právní opory.

Z rozhodnutí celního úřadu ze dne 19. 9. 2011, čj. 20672/2011-066100-024, je zřejmé, že v jeho úvodu pod hlavičkou tohoto správního úřadu jsou uvedeni jako příjemci rozhodnutí přepravce i žalobkyně. V záhlaví rozhodnutí je uvedeno, kým a na základě jakých ustanovení je rozhodnutí vydáno. Samotný výrok rozhodnutí pak zní: „V souladu s ustanovením § 42d odst. 1 písm. a) ZoSPD celní úřad ukládá právnické osobě Wojciech Pilarski firma „W&H“, se sídlem ul. Grzybowa 24, 42-660 Kalety, PL (dále jen „účastník řízení“), propadnutí předmětných vybraných výrobků – 24.833 kg minerálního oleje Rust cleaner (...), KN 27101991...“ Dále je ve výroku uvedeno, kdy a na základě jakého rozhodnutí byly předmětné vybrané výrobky zajištěny a že se jejich vlastníkem stává stát. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání čj. 8711/2012-060100-21 jako příjemce rozhodnutí uvedl pouze žalobkyni a uvedl, že přezkoumal odvolání odvolatele (tj. žalobkyně), na základě jakých ustanovení a rozhodl tak, že jej „zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje“.

Zákon o spotřebních daních označuje za účastníky řízení o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku ve svém § 42a osobu, u níž byly vybrané výrobky zjištěny a osobu, která má věcné právo k zajištěným vybraným výrobkům nebo dopravnímu prostředku. Pokud celní úřad nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne ve smyslu ustanovení § 42d téhož zákona o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků znám, v ostatních případech rozhodne o jejich zabrání.

Z uvedeného vyplývá, že jestliže celní úřad rozhodne o propadnutí výrobků, vlastníka vybraných výrobků musí znát a právě proti němu musí směřovat uložení propadnutí vybraných výrobků. V předmětné věci přitom nebylo sporné, že by žalobkyně nebyla vlastníkem vybraných výrobků, ostatně kdyby tomu tak nebylo a vlastník by znám nebyl, muselo by být rozhodnuto o zabrání vybraných výrobků. Celní úřad označil jako příjemce rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků dva účastníky řízení (žalobkyni a přepravce), avšak ve výroku uložil propadnutí předmětných výrobků přepravci, nikoliv vlastníku vybraných výrobků, tj. žalobkyni.

Krajský soud tak musel přisvědčit námitce žalobkyně, že rozhodnutí celního úřadu, resp. jeho výrok, je nesprávný, neboť propadnutí vybraných výrobků bylo v rozporu s ustanovením § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních uloženo přepravci, tj. subjektu, který nebyl vlastníkem zajištěných vybraných výrobků, ale subjektu, u kterého byly vybrané výrobky zjištěny. Odejmout vlastnické právo k nim však lze pouze vlastníkovi. Žalovaný pak tuto nesprávnost svým rozhodnutím neodstranil a nezákonné rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil. Proto musel krajský soud jeho rozhodnutí zrušit.

Dlužno dodat, že dle názoru krajského soudu jde o vadu, která způsobila nezákonnost rozhodnutí, nikoliv (jak namítala žalobkyně) jeho nicotnost. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že vady, které by způsobovaly nicotnost rozhodnutí správního orgánu, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího orgánu, absolutní nedostatek formy, nesmyslnost, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje apod.

Ani pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí nemůže sám o sobě způsobit nicotnost rozhodnutí, když tento nedostatek musí dosahovat určité intenzity, a to takové, že po účastnících není možno spravedlivě požadovat, aby rozhodnutí respektovali a aby bylo možno usuzovat na neexistenci takového rozhodnutí.

Pokud jde o další žalobní námitky, krajský soud k nim, přestože již shora uvedený důvod vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí, ve stručnosti uvádí následující.

Žalobkyně namítala, že rozhodnutí o propadnutí zajištěných vybraných výrobků bylo uloženo a následně potvrzeno žalovaným na základě skutečností, jež platná právní úprava pro uložení propadnutí nevyžaduje.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na předmětné vybrané výrobky se v okamžiku výstupu z území Polska na území České republiky pohlíží jako na zboží dopravované ve volném daňovém oběhu, které lze v souladu s ustanovením § 5 zákona o spotřebních daních dopravovat na daňovém území České republiky pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím celního úřadu. Řidič vozidla přepravující předmětný minerální olej předložil pracovníkům celní „dokument handlowy“, fakturu VAT č. 782/UE/2011 a doklad o přepravě CMR ze dne 23. 7. 2011. Žalovaný argumentoval, že v předložených dokladech byly nesrovnalosti a nepravdivé údaje, konkrétně nesprávné uvedení celního úřadu v zemi určení, údaje o vozidlech v jízdní soupřevě a deklarované určení minerálního oleje vyjádřené sazebním zařazením i jeho slovním popisem. Ve svém vyjádření k žalobě pak shrnul, že z napadeného rozhodnutí i z celého průběhu řízení je zjevné, že stěžejním důvodem pro rozhodnutí o propadnutí předmětných výrobků a zejména pro zamítnutí odvolání nebylo jen uvedení nesprávných údajů o celním úřadu určení nebo registrační značky vozidla v soupřevě, ale především prokázaný nepravdivý údaj o určení předmětného minerálního oleje.

Dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních celní orgány zajistí vybrané výrobky, popř. i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že údaje uvedené na dokladu podle písm. a) nebo b), jsou nesprávné nebo nepravdivé. K žalovaným zmíněnému ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních (nazvaném „prokázání zdanění vybraných výrobků“) nutno současně doplnit, že z ustanovení § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních plyne, že u předmětného minerálního oleje vzniká při uvedení do volného daňového oběhu povinnost přiznat a zaplatit daň tehdy, je-li určen k použití, nabízen k prodeji nebo používán pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2. Jestliže žalovaný postavil své závěry na tom, že v daném případě šlo zejména o nepravdivý údaj o určení předmětného minerálního oleje, nelze přehlédnout, že ohledně sazebního zařazení pod KN 27191991 žádné pochybnosti nebyly, neboť deklarované sazební zařazení bylo potvrzeno na základě odběru vzorku celně technickou laboratoří. Žalovaný přitom nespecifikoval, pod které konkrétní porušení kterého ustanovení slovní popis určení předmětného minerálního oleje podřadil a kterého

dokladu, jmenovaného v ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních, byl obsahem. Závěry žalovaného ohledně nesplnění povinnosti předložení řádných dokladů vyžadovaných pro přepravu předmětných vybraných výrobků přes území České republiky, resp. v nich uvedeného nepravdivého údaje o určení předmětného minerálního oleje, jsou proto nepřezkoumatelné.

Dlužno dodat, že krajský soud se ohledně způsobu použití předmětného minerálního oleje příjemcem ztotožňuje s názorem žalobkyně, že celní orgány nemohou bez dalšího vyloučit její dobrou víru. Z okolností případu a shromážděných důkazů musí vyplývat, že účelem i výsledkem posuzovaného obchodu je (i přes příp. formální dodržení podmínek vyplývajících z příslušných právních předpisů) zneužití daňového režimu se záměrem zkrácení daňové povinnosti a současně, že žalobkyně o tom, že skutečný zamýšlený účel užití je příjemcem předmětných výrobků zastírán, věděla nebo vědět mohla.

Naproti tomu krajský soud neshledává za opodstatněnou námitku porušení zásady dvojinstančnosti. Daňový řád v ustanovení § 115 odst. 1 a 2 stanoví, že odvolací orgán může provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal. Provádí-li odvolací orgán dokazování v rámci odvolacího řízení, seznámí před vydáním rozhodnutí odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil. K tomu také v posuzovaném případě došlo a dne 13. 9. 2012 informoval žalovaný žalobkyni o zjištěných skutečnostech a poskytl jí lhůtu k vyjádření. Daňové řízení tvoří jeden celek, skládající se z rozhodování v první instanci a případného rozhodování o odvolání. Odvolací správní orgán může při svém rozhodování zpravidla účinně odstranit vady rozhodnutí vydaného v prvním stupni, resp. vady řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo. Daňové řízení není ovládáno zásadou koncentrace, a proto odvolatel může i v průběhu odvolacího řízení v souladu s ustanovením § 111 daňového řádu údaje svého odvolání doplňovat a měnit, příp. předložit nebo navrhnout další důkazní prostředky.

S ohledem na shora uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, má proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud jí proto přiznal jejich náhradu spočívající v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s jejím § 7 a § 9, ve znění platném do 31. 12. 2012, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby), a dále náhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Navýšení odměny zástupce žalobkyně jako plátce DPH činí 960,- Kč (§ 14 advokátního tarifu). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit do rukou zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2014

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu